

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/15/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200443
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013200443.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: H. W. B., W. G. 1, O., právne zastúpený: JUDr. Ján Florián Gajniak advokát, s.r.o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2013/993/PLJ zo 4. februára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/59/2013-119 z 9. decembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/59/2013-119 z 9. decembra 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 2S/59/2013-119 z 9. decembra 2015 postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2013/993/PLJ zo 4. februára 2013, ktorým ako odvolací orgán podľa § 59 ods. 2 a ustanovení § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zmenil odvolaním žalobcu napadnuté prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava-Ružinov č. SÚ/CS 2963/2012/8/KOP z 20.novembra 2012 tak, že znížil výšku uloženej pokuty z pôvodných 5.000,- € na 2.500,- €. Zároveň žalovaný vyslovil, že v ostatných častiach ponecháva napadnuté rozhodnutie nezmenené a v platnosti.

Prvostupňový správny orgán uvedeným rozhodnutím uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku

(stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „stavebný zákon“), ktorého sa dopustil tým, že v čase od mesiaca máj roku 2011 do 28.10.2011 zrealizoval nepovolenú stavbu „rodinný dom“, v štádiu rozostavanosti, pričom vybuďoval nosné časti stavby - oceľovo betónové stĺpy na prvom nadzemnom podlaží, pripravil debnenie a oceľovú armatúru a osadil nový múr, na S. ulici (nárožie S. ul./W. G.), na pozemku parc. č. XXX/X, katastrálne územie Y. v O. bez predpísaného povolenia stavebného úradu, za čo mu bola podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o priestupkoch“) v spojení s § 105 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona uložená pokuta vo výške 5.000,- €.

Krajský súd v Bratislave v predmetnej veci rozhodol opätovne potom, ako jeho predchádzajúci rozsudok č. k. 2S 59/2013-66 z 29. januára 2014 na základe odvolania žalobcu Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 6Sžo/42/2014 z 24. júna 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozsudku bola skutočnosť, že krajský súd napriek lekárskeym potvrdeniam a predloženej žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania, predmetnú vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, čo podľa názoru najvyššieho súdu bolo voči žalobcovi ako účastníkovi konania porušením jeho práva konať pred súdom a porušením práva na spravodlivý proces. Krajský súd v Bratislave preto opätovne preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná.

Žalobca v žalobe namietal, že zistený skutkový stav bol nedostatočný pre rozhodnutie stavebného úradu i naň nadväzujúce rozhodnutie žalovaného a spochybnil zistenia stavebného úradu ním vykonanými štátnymi dohľadmi zo dňa 06.10.2011 a zo dňa 28.10.2011. Z obsahu administratívneho spisu a listín predložených žalobcom bolo zistené, že žalobca dňa 27.05.2011 a 26.08.2011 ohlásil stavebnému úradu drobnú stavbu, ktorú mienil vykonávať na pozemku parc. č. XXX/X, katastrálne územie Y. V prvom z ohlásení (zo dňa 27.05.2011) uviedol, že mieni vybudovať tehlovo-betónovú prímurovku v systéme Porofix s využitím stenových spon na časti plotu v dĺžke 15 metrov do výšky 170 cm. V druhej zo svojich žiadostí (zo dňa 26.08.2011) žalobca ohlásil jednoduchú stavbu - rodinný dom (stavbu na bývanie), kde uviedol, že na úrovni existujúcej stavby - betónového parkoviska toto prekryje a v podkroví budú situované dva jedenapoližbové byty. Ako účel stavby uviedol riešenie bytovej otázky.

Dňa 28.10.2011 pracovníci stavebného úradu vykonali z verejne prístupného miesta (verejnej komunikácie) štátny stavebný dohľad, pri ktorom kontrolovali dodržiavanie právnych predpisov žalobcom a z uvedeného štátneho stavebného dohľadu vyhotovili fotodokumentáciu a písomný záznam. Z fotodokumentácie a z písomného záznamu vyplýva, že na predmetnom pozemku vo vlastníctve žalobcu je osadený nový múr zo strany rodinného domu a nosné časti novej stavby (oceľovobetónové stĺpy) na prvom nadzemnom podlaží a na druhom nadzemnom podlaží je osadené šalovanie s oceľovou armatúrou. Súd zistil zo záznamu a priloženej fotodokumentácie, že nešlo o riešenie prímurovky k jestvujúcemu starému plotu, pretože tento sa v čase vyhotovenia fotodokumentácie už na hranici pozemku žalobcu ani nenachádzal, resp. bola zachovaná len jeho nepatrná časť a celkom isto sa popri pôvodnej predajni potravín na pozemku, na parkovisku, realizovala nová stavba, ktorá v čase výkonu štátneho stavebného dohľadu pozostávala z nosných železobetónových stĺpov na prvom nadzemnom podlaží a na druhom nadzemnom podlaží bolo osadené debnenie a oceľová armatúra pre stavbu druhého nadzemného podlažia. Prvostupňovému súdu bolo celkom zrejmé, že na pozemku žalobcu bola realizovaná nová stavba, ktorej rozsah nekorešpondoval, ba dokonca vysoko prevyšoval rozsah stavebných prác, ktoré žalobca ohlásil vo svojom podaní zo dňa 27.05.2011 označenom ako „Ohlásenie drobnej stavby na poz. parc. č. XXX/X“ a presahoval i akékoľvek stavebné povolenie, ktorým žalobca aktuálne disponoval.

Prvostupňový súd poukázal na to, že drobnými stavbami sú stavby, ktoré majú doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu a ktoré nemôžu podstatne ovplyvniť životné prostredie. Sú to napr. prízemné stavby, ak ich zastavaná plocha nepresahuje 25m² a výška 5m (kôlne, práčovne, letné kuchyne, prístrešky, zariadenia na nádoby na odpadky, stavby na chov drobného zvieratstva, sauny, úschovne bicyklov a detských kočíkov, čakárne a stavby športových zariadení alebo pozemné stavby, ak ich zastavaná plocha nepresahuje 25 m² a hĺbka 3 m, pivnice, žumpy). Nemal pochybnosti o tom, že stavba realizovaná žalobcom prevyšuje vyššie uvedené kritériá drobnej stavby. Potvrdil to aj sám žalobca vo

svojom podaní zo dňa 26.08.2011, ktoré označil ako „ohlásenie jednoduchej stavby v súlade s § 139b ods. 1 písm. a/ a súvisiacich paragrafov § 55, § 57 ods. 1, § 63 stavebného zákona, ako aj podľa príslušných paragrafov Vyhlášky č. 453/2000 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona“, v ktorom opísal rozsah stavebných prác ako prekrytie betónového parkoviska a vybudovanie dvoch bytových jednotiek na druhom nadzemnom podlaží (podkroví). Z § 55 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona vyplýva, že ohlásenie stavebnému úradu postačí pri drobných stavbách, ktoré plnia doplnkovú funkciu k hlavnej stavbe a ktoré nemôžu podstatne ovplyvniť životné prostredie. Na realizovanie stavby vo vyššie uvedenom rozsahu nepostačovalo len jej ohlásenie, keďže rozhodne nešlo o drobnú stavbu, ktorá by plnila doplnkovú funkciu k hlavnej stavbe. Nešlo o stavebno-technickú realizáciu prác tehlovo-betónovou primurovkou na časti plota.

Pokiaľ žalobca svojím podaním zo dňa 26.08.2011 ohlásil jednoduchú stavbu, ktorá mala pozostávať z prekrytia jestvujúceho betónového parkoviska a vybudovania dvoch bytových jednotiek, súd súhlasil s tým, že v rozsahu opísanom žalobcom v tomto podaní išlo o jednoduchú stavbu teda bytovú budovu, ktorej zastavaná plocha nepresahovala 300 m², mala jedno nadzemné podlažie a podkrovie. Z hľadiska stavebného zákona je však ohlásenie jednoduchej stavby akceptovateľné len v prípade, ak tak určil stavebný úrad v územnom rozhodnutí (§ 55 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona). Keďže stavebný úrad pre uvedenú stavbu žiadne územné rozhodnutie nevydal a ani žalobca o to pred ohlásením jednoduchej stavby (podaním zo dňa 26.08.2011) nepožiadala, nebolo v súlade so stavebným zákonom postačujúce ohlásenie predmetnej jednoduchej stavby. Bol si toho vedomý aj žalobca, pretože vo svojej žalobe namietal, že jeho podanie zo dňa 26.08.2011 bolo žiadosťou o vydanie stavebného povolenia a za také ho mal považovať aj stavebný úrad. Súd uviedol, že žalobca mal vyčkáť na vydanie stavebného povolenia stavebným úradom, v ktorom by mu boli určené záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a ktorému by predchádzalo riadne stavebné konanie podľa § 60 a nasl. stavebného zákona. V administratívnom konaní bolo preukázané, že žalobca vykonal stavebné práce bez stavebného povolenia, hoci mu muselo byť zrejmé, že na realizáciu jednoduchej stavby mu nebude stačiť len ohlásenie stavebnému úradu v zmysle § 55 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona. Svojím konaním sa teda dopustil priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona. Žalobca podľa názoru súdu nebol zbavený povinnosti dodržiavať požiadavky stavebného zákona, konkrétne vydania stavebného povolenia na uskutočnenie novej (i keď jednoduchej) stavby len preto, že predmetný pozemok je na liste vlastníctva označený ako zastavané plochy a nádvoria a že na mieste realizovanej stavby je vybudované betónové parkovisko. Žalovaný preto dospel k správne zisteniu, že žalobca realizoval nepovolenú stavbu pozostávajúcu z nosných oceľovobetónových stĺpov na prvom nadzemnom podlaží a debnenia s oceľovou armatúrou na druhom nadzemnom podlaží. Nebolo preto možné súhlasiť s námietkou žalobcu, že zistený skutkový stav bol pre vydanie napadnutého rozhodnutia nedostatočný.

Krajský súd uviedol, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán v priebehu priestupkového konania riadne zisťovali skutkový stav veci, vychádzali z viacerých dôkazov a to predovšetkým z uskutočneného výkonu štátneho stavebného dohľadu z verejného priestranstva dňa 06.10.2011 a z výkonu štátneho stavebného dohľadu dňa 28.10.2011, z ktorého bol vyhotovený záznam a jeho prílohu tvorila fotodokumentácia. Prvostupňový správny orgán mal za dostatočne preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, teda, že začal realizovať stavbu „Rodinný dom“, na pozemku parc. č. XXX/X, k. ú. Y. bez príslušného stavebného povolenia, a preto bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. stavebného zákona, za čo mu bola podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch uložená pokuta.

Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán mali v konaní dostatočne za preukázané, že žalobca realizoval nepovolenú stavbu, teda stavbu, na ktorú nebolo vydané právoplatné stavebné povolenie. Z takéhoto zistenia potom správne orgány vyvodili správny právny záver o tom, že uskutočňovaním novej stavby bez stavebného povolenia sa žalobca dopustil priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona. Stavebný zákon umožňuje za tento druh priestupku uložiť pokutu až do jedného milióna Sk (33.193,92 €), pričom žalovaný uložil žalobcovi pokutu v dolnej hranici zákonom určenej sadzby.

Pokiaľ išlo o žalobcom namietanú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok

dôvodov, ani túto námietku súd nepovažoval za dôvodnú.

Pre súd bolo rozhodujúce, či rozhodnutie vydané na základe zákonom povolenej voľnej úvahy nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, v danom prípade § 47 ods. 3 správneho poriadku. Uvedené kritériá podľa názoru súdu napadnuté rozhodnutie spĺňa.

Žalobca proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona a bola mu uložená pokuta vo výške 5.000,- €, podal odvolanie, v ktorom opísal svoje podania adresované správne orgánu, postup správneho orgánu pred začatím konania o priestupku, spochybnil dostatočnosť zisteného skutkového stavu pre záver, že vykonal nepovolenú stavbu, pričom poprel, že by takúto nepovolenú stavbu vykonal. Uviedol, že na jeho pozemku sa nachádza iba múr, ktorého rekonštrukcia bola oznámená dňa 31.05.2011. Taktiež žalobca namietal, že o priestupku bolo rozhodnuté v jeho neprítomnosti, čo považoval za rozporné s § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch. V ostatnej časti svojho odvolania sa žalobca zaoberal iným voči nemu vedeným konaním, ktoré sa týkalo odstránenia predmetnej stavby.

O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný dňa 04.02.2013 rozhodnutím č. A/2013/993/PLJ, v odôvodnení ktorého žalovaný opísal skutkové okolnosti prípadu, priebeh konania a odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu. Podľa názoru súdu sa žalovaný vyjadril ku všetkým právne relevantným námietkam vzneseným v odvolaní žalobcu. K námietke týkajúcej sa skutočnosti, že stavebný úrad žalobcovi v oznámení o začatí konania o priestupku neuviedol, v čom spočívalo jeho protiprávne konanie, kto sa ho zúčastní a k čomu by malo viesť, žalovaný uviedol, že takéto námietky považuje za účelové. Podľa jeho názoru stavebný úrad dostatočne oznámil začatie konania o priestupku so správnym vymedzením skutkovej podstaty, pod ktorú spadalo protiprávne konanie žalobcu a uvedené oznámenie bolo žalobcovi i riadne doručené a bol poučený o možných následkoch nedostavenia sa na ústne prejednanie bez náležitého ospravedlnenia. Žalovaný sa zaoberal aj jednotlivými ospravedlňovaniami žalobcu jeho neúčasti na ústnych prejednávaniach priestupku, pričom konštatoval, že za akceptovateľné možno považovať len jedno z troch ospravedlnení a tiež, že neúčast' na ústnom prejednaní priestupku bez náležitého ospravedlnenia možno na základe správnej úvahy považovať za marenie a narušanie priebehu správneho konania. Žalovaný vysvetlil prečo považoval ospravedlnenia žalobcu (mimo jedného) za nedostatočné, opísal a hodnotil zistenia prvostupňového správneho orgánu, ktoré považoval za správne a za správny považoval aj právny záver o tom, že žalobca bol vinný zo spáchania už spomínaného priestupku, ktorého sa dopustil tým, že realizoval stavbu bez riadneho stavebného povolenia. Pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, ktorú znížil z pôvodných 5.000,- € na 2.500,- €, žalovaný uviedol, že podľa neho nemôže výška pokuty neprímeraným spôsobom zasahovať do práv a právom chránených záujmov obvineného a jej výška by mala byť odzrkadlením výšky pokút v obdobných prípadoch. Žalovaný podotkol, že v neprospech žalobcu svedčí najmä to, že nespolupracoval so stavebným úradom pri prejednaní priestupku, t.j. na ústne prejednanie priestupku sa nedostavil ani po treťom predvolaní, nepreukázal snahu o navodenie zákonného stavu, nerešpektoval výzvu na zastavenie stavebných prác, jeho protiprávne konanie bolo úmyselné, realizáciou stavby znemožnil ostatným účastníkom konania vyjadriť sa k jeho stavebnému zámeru, ako aj, že stavba mu bola stavebným úradom nariadená odstrániť, čiže stavebník (žalobca) doposiaľ nepreukázal súlad stavby s verejnými záujmami a spáchanie priestupku popieral. Žalovaný uviedol, že aj napriek týmto skutočnostiam pristúpil k zníženiu uloženej pokuty na polovicu, nakoľko mal za to, že takto uložená výška pokuty bude zohľadňovať všetky okolnosti porušenia zákona a bude aj v súlade so zásadou vyjadrenou v § 3 ods. 5 správneho poriadku, bude si plniť funkcie, ktoré si pokuta má plniť, a to predovšetkým výchovnú a preventívnu. Taktiež uložená pokuta nebude zasahovať do práv a oprávnených záujmov žalobcu a nebude mať pre neho likvidačný charakter.

Takéto odôvodnenie prvostupňový súd považoval za dostatočné, vystihujúce podstatu veci prejednávanej správnymi orgánmi a skonštatoval, že reakcia žalovaného na právne relevantné námietky žalobcu bola z hľadiska preskúmateľnosti dostatočná.

Súd nemal pochybnosti o tom, že z dôkazov, ktoré boli podkladom pre rozhodnutia správnych orgánov

vyplýva, že žalobca sa dopustil priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona vyššie opísaným konaním a že správny orgán v medziach zákona a ním povolenej voľnej úvahy bol oprávnený uložiť mu za jeho protiprávne konanie pokutu.

Podľa názoru súdu žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď pristúpil k zníženiu uloženej pokuty. Ukladanie pokút za priestupky sa uskutočňuje v rámci voľnej úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoľeného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu, musí byť zdôvodnené. Žalovaný svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca, z tohto rámca nevybočil a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil. Prvostupňový súd zdôraznil, že pri preskúvaní výšky uloženej pokuty je potrebné vychádzať zo základných rovín pre ukladanie sankcie - individuálnej a generálnej, pričom v preskúvanom prípade je podľa názoru súdu znížená pokuta vo výške 2 500,- € uložená v primeranej výške vo vzťahu k priestupku, ktorého sa žalobca dopustil. Súd mal za to, že výška uloženej sankcie je primeraná okolnostiam spáchaného priestupku, nezasahuje neprimeraným spôsobom do práv a právom chránených záujmov obvineného. Uložená pokuta má vo sfére žalobcu plniť výchovnú aj represívnu úlohu a postihovať jeho protiprávne konanie, a preto je žiaduce, aby citeľne zasiahla majetkovú sféru páchatel'a deliktu. Z týchto dôvodov sa nemôže jednať o sankciu v zanedbateľnej výške, inak sa nedá predpokladať, že by plnila svoj účel. Uložená pokuta plní tiež preventívnu úlohu, najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožnej zákonnej povinnosti, ktorých musí odradiť od takéhoto protiprávneho postupu.

Vzhľadom na uvedené Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav veci, po právnej stránke aj správne posúdil skutkový stav a svoje závery v rozhodnutí i náležite odôvodnil. Keďže námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, súd postupoval podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Ako dôvod uviedol, že krajský súd ako súd prvostupňový sa neriadil právne záväznými závermi Najvyššieho súdu SR vyplývajúcimi z jeho uznesenia zo dňa 24.6.2015, č.k. 6 Sžo/42/2014, v ktorých odvolací súd presne definoval k akým porušeniam zákona v napadnutom rozsudku došlo. Žalobca nemal vedomosť, prečo krajský súd nepripravil a nevedel pojednávanie vo veci v zákonných rámcoch § 117 O.s.p. a nepridržiaval sa pokynov, ktoré mu definoval NS SR, ale pojednávanie uskutočnil podľa neho expresne rýchlo, bez dokazovania, navyše ešte aj s tým, že pojednávanie bolo prerušené, pretože si krajský súd musel ozrejmiť skutočnosti v žalobe a vynesenie rozsudku odročil o ďalší týždeň.

Podľa názoru žalobcu Krajský súd v Bratislave v prejednávanej veci konal nesústredene, pričom priebeh pojednávania nebol dobre zorganizovaný, v dôsledku čoho rozsudok nadobudol sankčný charakter.

Žalobca poukázal na to, že v zmysle zákona ohlásil v máji 2011 drobnú stavbu - zabezpečovacie práce na zvýšenie stability murovaného plotu. Čiže nešlo o „čiernu stavbu“-termín, ktorý síce v rozsudku krajský súd neuvádza, ale celý jeho postup i úvahy sú pre žalobcu viditeľne poznačené tým, že dielo žalobcu vníma takto. Žalobcova jednoduchá stavba podľa § 139b stavebného zákona bola v auguste 2011 riadne v zmysle § 55 ods. 1 a § 57 stavebného zákona na oficiálnom tlačive Mestskej časti Bratislava - Ružinov (PSO), ohlásená ako jednoduchá stavba - rodinný dom. Ohlásenie mal starosta povinnosť postúpiť stavebnému úradu na ďalšie konanie a stavebný úrad mal na toto ohlásenie reagovať svojim stanoviskom v lehote 7 dní.

Podľa poznatkov žalobcu, nie je obvyklé, aby do dvoch senátov krajského súdu, rozhodujúcich o dvoch

príbuzných veciach žalobcu, bol nominovaný ten istý sudca, čím by mohla byť nezávislosť a nestrannosť dvoch senátov spochybnená. Aj toto považoval žalobca za vadu konania. Podľa jeho názoru, krajský súd nepostupoval voči nemu ani v zmysle európskeho úzu o prístupe k seniorom, nakoľko poškodenie práv žalobcu nihilizuje, a zároveň na druhej strane súčasne žalobcu neúnosne kriminalizuje ako exemplárnu výstrahu „ostatným“ majúcu mať asi dosah na celé Slovensko.

Žalobca sa odvolával na čl. 41, hlavy V Charty základných práv EÚ, podľa ktorého „Každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote.“ Mal za to, že krajský súd napadnutým rozsudkom tak v podstate vytvoril ďalšie podmienky pre neodôvodnené prietahy v konaní, čo sa z hľadiska vecnosti a nenáročnosti problému s prihliadnutím na seniorský vek žalobcu, javí ako neakceptovateľné.

Žalobca mal za to, že tým, že krajský súd neuskutočnil žiadne dokazovanie, bolo vážnym spôsobom zasiahnuté do jeho práv aj ako seniora, pričom takto postupoval proti žalobcovi už druhý krát. Žalobca poukázal na stranu 4 napadnutého rozsudku, kde sa v r. 31 uvádza - podľa jeho názoru nepravdivý - poznatok, že nešlo o prímurovku k jestvujúcemu starému plotu, „pretože tento sa v čase vyhotovenia dokumentácie už na hranici pozemku žalovaného ani nenachádzal /resp. bola zachovaná len jeho nepatrná časť/“. Žalobca namietal odkiaľ mohol mať krajský súd vedomosť o dátume fotografie stavu v teréne. Táto nezrovnalosť nebola na pojednávaní odstránená, a preto tiež z tohto odvodil, že rozhodnutie je zmätočné. Podľa názoru žalobcu si krajský súd zamieňal pojmy prvé a druhé stavebné podlažie, čo taktiež nebolo ozrejmene na pojednávaní. Krajský súd definoval celkom isto, že to, čo žalobca realizoval je „stavba“, ale žalobca na pojednávaní súdu vyvrátil tvrdenie žalovaného, že nič, čo by sa stavbou mohlo nazvať, neuskutočnil. Aj preto považoval rozsudok za zmätočný a nepreskúmateľný. V riadku 38 krajský súd v rozpore so skutočnosťou uviedol, že je „celkom zrejmé“, že na pozemku žalobcu bola realizovaná nová stavba, nad rozsah žalobcovho podania zo dňa 27.05.2011, označeného ako „ohlásenie drobnej stavby“. Aj toto konštatovanie krajského súdu sa podľa žalobcu nezakladá na pravde. Žalobca namietal, že hoci jeho bydlisko je 30 m vzdialené od pozemku XXX/X, ktorý bol podrobený „štátnemu stavebnému dohľadu“, k nemu nebol prizvaný, aby hneď od počiatku „vyvrátil manipulácie osôb, tento dohľad vykonávajúce“. Žalobca mal ďalej za to, že dátumy údajne uskutočnenej ohliadky v októbrových dňoch, nekorešponujú so stavom, ktorý je na týchto tzv. dôkazných fotografiách prezentovaný. Krajský súd podľa neho oprel svoju úvahu o zmanipulované dôkazy od žalovaného bez toho, aby si ich vierohodnosť akýmkoľvek spôsobom na pojednávaní overil, a preto sa stal jeho rozsudok nepreskúmateľným a zmätočným. Žalobca preto požadoval, aby fotodokumentácia, ktorá bola použitá proti nemu, nebola braná do úvahy, pretože podľa neho ide o uplatňovaný „pseudodôkaz“ bez možnosti, aby jeho vierohodnosť potvrdil alebo vyvrátil. Mal za to, že súd nemusí pri dokazovaní vykonať všetky dôkazy, ale z dôkazov si voľne vyberá. Keď si však súd ako dôkaz vyberie treťou stranou „zmanipulované“ fotografie, to podľa názoru žalobcu nemožno považovať za zákonnú úvahu súdu podľa ustanovení O.s.p. o dokazovaní.

Tým, že súd svoju úvahu založil na kontinuite „tzv. nezákonného postupu“ žalobcu, spochybnil aj svoju právnu úvahu, keď dve časovo i obsahovo právne diametrálne odlišné podania žalobcu neodôvodnene zhrnul akoby do jedného celku. Pritom operoval viackrát s pojmom drobná stavba, hoci žalobca vo svojom následnom podaní po časovej pauze 3 mesiacov - doručil niečo iné: ohlásenie jednoduchej stavby. Sú d usúdil, že „žalovaný preto dospel k správne zisteniu“, t.j. že žalobca realizoval nepovolenú stavbu na prvom a druhom podlaží. Žalobca namietal, prečo si súd „nechcel ozrejmiť“ toto tvrdenie žalovaného, keď mal na to príležitosť na realizovanom pojednávaní. Krajský súd od tejto skutočnosti potom vyvodil svoj prekvapujúci a právne neudržateľný záver, že „nemožno preto súhlasiť s námietkou žalobcu, že zistený skutkový stav bol pre vydanie napadnutého rozhodnutia nedostatočný“. V jeho prípade išlo o drobnú stavbu, na ktorú nebolo treba žiadne stavebné povolenie, a napriek tomu krajský súd ju nesprávne spája s pojmom jednoduchá stavba do jedného celku, akoby stavebné povolenie bolo potrebné. Žalobca mal za to, že krajský súd použil nesprávnu úvahu o ohlásení drobnej stavby, ďalej že uvažoval mimo znenia jednotlivých ustanovení stavebného zákona, keď vychádzal z toho, že pred ohlásením jednoduchej stavby /podanie z 26.08.2011/ nepožiadaval o územné rozhodnutie (§ 55 ods. 2 a/ stavebného zákona).

Žalobca ďalej považoval za zmätočné tvrdenie krajského súdu, že ohláseniu jednoduchej stavby má predchádzať riadne stavebné konanie podľa § 60 a nasl. stavebného zákona. Ak by takýto stav mal platiť, tak by vôbec nesmel existovať § 57 hovoriaci o ohlásení jednoduchej stavby. Pri tejto svojej nesprávnej úvahe súd úplne abstrahoval a ignoroval existenciu povinností stavebného úradu, definovaných v ust. § 61, § 62, § 63, ktorými zákon ukladá povinnosť konať do 7 dní. Je nepochopiteľné prečo súd ignoroval skutočnosť, že stavebný úrad na ohlásenie jednoduchej stavby žalobcovi vôbec neodpovedal. A potom súd v súlade so žalovaným, označil žalobcu, že tento odmietol poskytnúť súčinnosť. Žalobcovi následne z uvedeného vychádza, že aj tieto konštatovania súdu preukazujú jeho nesústredenosť a nepripravenosť na pojednávanie, pretože žiadnu z týchto „celkom mylných“ úvah súdu, nebolo žalobcovi umožnené na pojednávaní súdu objasniť a uviesť tak znalosť na pravú mieru, a predovšetkým do súladu s príslušnými ustanoveniami stavebného zákona. Na základe takéhoto mylného pochopenia a interpretácie nielen stavebného zákona, ale aj skutkových dejov potvrdiť údajne „dopustenie sa priestupku“ žalovaným podľa § 105 ods. 3, písm. b/ stavebného zákona, považoval za nepreskúmateľné. Keďže žiadnu novú stavbu nepostavil, mal za to, že nie je vôbec v zmysle O.s.p., stavebného zákona i správneho poriadku možné žalobcu uznať za vinného.

Žalobcovi z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd obišiel priebeh skutkového a právneho deja, keď nebral do úvahy všetky podania žalobcu podané na prvostupňový správny orgán, ako aj odvolanie proti rozhodnutiu žalovaného. Závery krajského súdu podľa názoru žalobcu dokumentujú, že sa pravdepodobne vôbec neoboznámil s obsahom administratívneho spisu, so žalobou a jej prílohami, ako aj odvolaním voči predchádzajúcemu rozsudku KS Bratislava, ako aj uznesením Najvyššieho súdu SR.

Krajský súd sa povrchne zaoberal odvolaním žalobcu proti výške udelenej pokuty keď vyslovil, že udelená pokuta v takej výške nebude zasahovať do práv a oprávnených záujmov žalobcu a nebude mať pre neho likvidačný charakter. Podľa názoru žalobcu nemožno prijať úvahu žalovaného i súdu založenú na tom, že keď má peniaze na výstavbu, tak môže zaplatiť aj vysokú pokutu.

Podľa názoru žalobcu konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Mal za to, že v rozsudku sa nachádza mnoho nesúvisle uvedených slovných spojení v odstavcoch, ktoré nie sú logické, a tak nevyjadrujú ani žiadne právne konformné súvetia, ktoré by vyplývali z ustanovení O.s.p. Ďalej sa domnieval, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy, ktoré boli podľa jeho názoru potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca uviedol, že pred správnym orgánom k ohláseniu jednoduchej stavby pripojil úplne všetky dokumenty požadované nielen pre tento typ stavby, ale navyše aj dokumenty potrebné pre stavebné povolenie, určené stavebným zákonom.

Žalobca v rámci odvolania opakovane popísal skutkový stav a konanie na správnom orgáne a s odvolaním sa na princíp právnej istoty uviedol, že krajský súd nekonal nezaujato, keď si osvojoval kombinácie obsahov prípisov žalovaného. Preto podľa názoru žalobcu pojednávanie bez dokazovania, nemalo znaky spravodlivého súdneho konania podľa ustanovení § 130-§136 O.s.p.

Ďalej mal žalobca za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne označil žalobcove „dielo“ ako „stavba“. V ďalšom popísal definície stavby a stavebných múrov, uviedol, že „využil existenciu zachovanej starej pevnej stavby múru na prípravu budúcej stavby, a to predsa nemôže byť žiadnym priestupkom na pokutovanie“. Žalobca mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko krajský súd a jeho procesno-právne kroky v priebehu konania vôbec nevykazovali charakteristiku princípov spravodlivého súdneho konania. Preto tu podľa názoru žalobcu nemožno hovoriť o autonómnosti a nezávislosti súdu v jeho rozhodovacej právomoci. Okrem konštatovania vzniku pochybení, súd podľa názoru žalobcu, nevenoval dostatočnú pozornosť návrhom žalobcu uplatnených v priebehu konania i v žalobe. Z toho dôvodu žalobca považoval tento nedostatok riadneho odôvodnenia jednotlivých krokov v rozsudku súdu za porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie, obzvlášť

preto, že súd nikdy od žalobcu nežiadal doložiť žiadne ďalšie listinné dôkazy, a potom podľa názoru žalobcu oprel svoj zamietavý rozsudok o neznalosť pojmov a paragrafov stavebného zákona. Krajský súd sa vo svojom rozsudku prakticky so žiadnou, žalobcom v žalobe ako aj v odvolaní uvádzanou námietkou proti rozhodnutiu žalovaného vôbec nevyšporiadal. Ak však súd neprerokuje na pojednávaní ani len zbežne tvrdenia žalobcu, žalobcovi z toho vyplýva, že krajský súd nemôže dospieť k spravodlivému posúdeniu toho, v akom rozsahu žalovaný poškodzoval žalobcove zákonné práva. Žalobca sa ďalej odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko veci E.R.T. v/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I. ÚS 226/03), z ktorých mu vyplýva, že treba za porušenie práva na spravodlivé konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozsudku, čo sa v prejednávanej veci na konajúcom súde v žalobcovej veci udialo.

Žalobca záverom uviedol, že na základe v odvolaní zobrazených a popísaných skutkových a právnych súvislostí v prejednávanej veci, doložených príslušnými listinnými dôkazmi, z odôvodnenia napadnutého rozsudku Krajského súdu Bratislava, nie je zrejmé, akými úvahami sa krajský súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave predloženom v žalobnom návrhu a prečo považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti napadnutému rozsudku za neopodstatnené. Žalobca navyše dodal, že krajský súd nevzal do úvahy právne záväznú záveru Najvyššieho súdu SR z jeho uznesenia zo dňa 24.06.2015, č.k. 6Sžo/42/2014, v ktorých tento precízne, definoval k akým porušeniam zákona v rozsudku prvostupňového súdu došlo.

S poukazom na znenie odvolania preto žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie č. A/2013/993/PLJ zo dňa 04.02.2013 bolo vydané v súlade so zákonom, lebo s namietanými skutočnosťami sa dostatočným a zákonným spôsobom vysporiadal. Podané odvolanie považoval za nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 59/2013-119 zo dňa 09.12.2015 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase

vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného o postihnutí žalobcu za priestupok podľa § 105 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona, ktorého sa dopustil tým, že v čase od mesiaca máj roku 2011 do 28.10.2011 zrealizoval nepovolenú stavbu „rodinný dom“, v štádiu rozostavanosti, pričom vybuďoval nosné časti stavby - oceľovo betónové stĺpy na prvom nadzemnom podlaží, pripravil debnenie a oceľovú armatúru a osadil nový múr, na S. ulici (nárožie S. ul./W. G.), na pozemku parc. č. XXX/X, katastrálne územie Y. v O. bez predpísaného povolenia stavebného úradu, za čo mu bola podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch v spojení s § 105 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona uložená pokuta v konečnej výške 2.500,- €.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Podľa ust. § 54 stavebného zákona stavby, ich zmeny a udržiavacie práce na nich sa môžu uskutočňovať iba podľa stavebného povolenia alebo na základe ohlásenia stavebnému úradu.

Podľa § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona sa priestupku dopustí a pokutou do 33.193,92 € sa potresce ten, kto ako stavebník uskutočňuje novú stavbu bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním.

Úlohou súdu v predmetnej veci bolo posúdiť, či boli splnené zákonné podmienky pre sankčný postih žalobcu v zmysle cit. ustanovenia § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona.

Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou ktorého bol aj kompletný administratívny spis žalovaného správneho orgánu, vrátane prvostupňového, aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu bolo v posudzovanej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobca začal realizovať stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. XXX/X v kat. úz. Y. bez príslušného stavebného povolenia.

Za stavu, že žalobca realizoval nepovolenú stavbu, t.j. stavbu na ktorú nebolo vydané právoplatné stavebné povolenie, sa senát najvyššieho súdu v plnom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového súdu, že uskutočňovaním novej stavby bez stavebného povolenia sa žalobca dopustil priestupku v zmysle cit. ustanovenia § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona, a preto zákonné podmienky pre sankčný postih žalobcu v posudzovanej veci boli jednoznačne dané.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri preskúvaní správnych rozhodnutí o uložení peňažnej sankcie, správny súd nepreskúma len zákonnosť použitia správnej úvahy (§ 245 ods. 2 O.s.p.), ale aj jej správnosť, keď môže dospieť k záveru, že o sankcii malo byť rozhodnuté inak.

Ak správny súd zistí, že použitie správnej úvahy vybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, takéto rozhodnutie je nezákonné a ako také ho súd zruší (§ 250j ods. 2 O.s.p.). V prípade, že správna úvaha bola použitá zákonným spôsobom, avšak správny súd dospel k záveru, že o peňažnej sankcii malo byť rozhodnuté inak, využije § 250j ods. 5 O.s.p. tzv. moderačné oprávnenie a správnu úvahu nahradí vlastným uvážením. Treba poznamenať, že správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej správnej úvahy, a preto moderácia je prípustná najmä v prípadoch sankcií, ktoré boli uložené zjavne neproporciálne a neprimerane povahe skutku a jeho dôsledkom.

Ako správne konštatoval prvostupňový súd, ukládanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu, žalovaný svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 2.500,- €, pričom maximálne možno pokutu podľa § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona uložiť vo výške do 33.193,92 €), z tohto rámca nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil, a preto odvolací súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o správnosť výšky uloženej pokuty, odvolací súd v námietkach žalobcu, ako ani z obsahu pripojených spisov nezistil dôvod, pre ktorý by malo byť v zmysle § 250j ods. 5 O.s.p. o výške pokuty rozhodnuté inak. Výšku pokuty je nutné diferencovať a individualizovať, pričom pokutu uloženú vo výške 2.500,- € považoval aj senát najvyššieho súdu za primeranú, ktorá vo sfére žalobcu spĺňa nielen úlohu výchovnú ale aj represívnu. Účelom uloženej pokuty je postihnovať páchatel'a za protiprávne konanie, pričom je žiaduca citeľnosť pokuty v majetkovej sfére páchatel'a priestupku. V posudzovanej veci podľa názoru odvolacieho súdu pokuta uložená v uvedenej výške takúto funkciu spĺňa.

Uložená pokuta nepochybne plní tiež úlohu preventívnu, najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností.

Odvolací súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu vo veci (rozsudok č.k. 2S/59/2013 z 29. januára 2014) bolo uznesením najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžo/42/2014 z 24. júna 2015 zrušené a vec mu vrátená na výlučne z procesných dôvodov bez toho,

aby sa najvyšší súd zaoberal meritom veci.

Súd prvého stupňa postupoval v intenciách rozhodnutia najvyššieho súdu, nariadil na prejednanie veci pojednávanie, ktorého sa žalobca zúčastnil a po opätovnom prejednaní veci opätovne rozhodol.

Pri odročení pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 2. decembra 2015 za účelom vyhlásenia rozsudku o týždeň, t.j. na deň 9. december 2015 prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 250i veta prvá O.s.p., ktoré mu tento zákonný postup umožňuje.

Pokiaľ žalobca považoval za vadu konania skutočnosť, že v jeho veciach rozhodoval na Krajskom súde v Bratislave ten istý sudca, odvolací súd konštatuje, že na súd podané, resp. prichádzajúce veci sú pridelené senátom (tiež samosudcom v samosudcových veciach) prostredníctvom elektronickej podateľne. Nie je pritom vylúčené, že vo veciach totožných účastníkov koná na súde senát v tom istom zložení.

Skutočnosť, že vo viacerých veciach totožného účastníka prebiehajúcich na tom istom súde koná ten istý senát, nemá za následok vadu konania.

Za stavu, že predmetná vec bola senátu 2S pridelená elektronicou podateľňou krajského súdu, aj táto námietka žalobcu je neopodstatnená.

Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré právne normy citoval, zdôraznil, že vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.